

Catalan National Council

Sempre Fidels a Catalunya

Salvem La Sagrada Família

(Al final d'aquest document trobareu informació sobre campanyes per Salvar la Sagrada Família. Pàg.31)

«Antoni Gaudí va arribar a la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada.»

«Íntimament, Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà»

«Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà –Gaudí tenia ja 72 anys-.»

«Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans.
Francesc Pujols.»

Agustí Giménez-Camins / Carles Camins
Versió editada pel Catalan National Council
© 1993-2007

El Consell Nacional Català autoritza, i motiva la seva total o parcial reproducció i divulgació.

Alguns fragments del llibre “Antoni Gaudí, Independentista”

www.cnc.cat

«Antoni Gaudí va arribar a la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada.»

«No vivia a la seva terra? Així, doncs, creia Antoni Gaudí que en ella no havia de parlar altre idioma que no fos el català. En feia una qüestió de principis. No afluixava mai la corda; per ell era l'exponent de la seva tenacitat patriòtica, un vertader apostolat per veure si amb l'exemple enfortia el caràcter d'aquells catalans que claudicaven de forma servil fins i tot quan no calia que fessin concessions de cap mena»

«... va anar sorgint una guerra sorda entre aquella dona que no volia sentir a parlar en català i aquell home –Antoni Gaudí- que no que no deia altre mot, estant a Catalunya, que no fos en la seva llengua.»

«Ni davant de la força de les armes claudicava. Així, tenim un diàleg que mereix conceptuar-se d'antològic en els annals del nostre nacionalisme. És la polèmica que va sostenir Antoni Gaudí amb uns policies espanyols el dia 11 de setembre del 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, quan ben pocs gosaven obrir la boca.»

«... -¿Qué pasa? ¿No sabe hablar español? (Policia espanyola)

- És clar que en sé! –puntualitzà Gaudí- no em dóna la gana parlar-hi.
- Vaya usted a la mierda.
- Seria una covardia abandonar la meua llengua en un moment de persecució. (Va afirmar Antoni Gaudí amb valentia)»

«”Un poble no es pot matar; es poden ofegar veus, tancar vàlvules, però llavors la pressió augmenta i creix el perill d'explosió. I si tantes vàlvules es tanquen, l'explosió és inevitable”. -Afirmava Antoni Gaudí»

«Gaudí era un independentista convençut... El fet ha estat rigorosament amagat ... Hem de pensar que forma part d'una àmplia operació per escamotejar-nos els nostres models més brillants, perquè no puguin servir d'exemple.»

«Al marge del seu profund esperit religiós, no és possible comprendre Gaudí –no parem de repetir-ho- sense entendre el seu afany de convertir Barcelona en una capitalitat monumental i esplendorosa de la Catalunya lliure que ell somiava.»

«Casas-Carbó recalca: “m’anava donant detalls i detalls per convèncer-me de la incompatibilitat entre catalans i castellans”.»

«Íntimament, Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà.... Quan Unamuno va visitar les obres de la Sagrada Família, Joan Maragall va haver de fer de traductor...»

«Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà –Gaudí tenia ja 72 anys-»

«No hi ha pas dubte que l'obra d'Antoni Gaudí té el mèrit d'infondre-li, al català, una convicció segura de si mateix, i un entusiasme en les seves coses, que són ben pocs els qui han sabut imprimir-la a la nostra gent.»

« Si es pensa en els deliris obsessius dels qui voldrien minimitzar la imatge de Barcelona, el titànic esforç arquitectònic d'Antoni Gaudí es converteix en una de les victòries més espectaculars de la catalanitat.»

«No és fàcil orientar-se políticament en un país on, mitjançant la mentida sistematitzada, es vol amagar la nostra situació de simple colònia.»

«Per això quan Antoni Gaudí parlava de les relacions entre Catalunya i Espanya, argumentava amb contundència:

“No ens podem soldar mai. Els puntals del poble són el govern, el comerç, l'art; tot, coses sintètiques. La gent del centre són abstractes, i l'abstracció porta sempre als extrems ...

Els catalans som del mig, som la gent d'equilibri. (...) De manera que, les nostres qualitats, els del centre no les tenen, ni tampoc els nostres defectes; no hi ha soldadura”»

«Quan el alt governant de Madrid va ser fora –ens explica Ricard Opisso- Antoni Gaudí amb el to de renyar-me, m'alligonà: Què feies de voler recollir-li el barret?, **ens roben tant com poden i encara els vols fer de criat.**»

«Antoni Gaudí estava convençut que sobre la terra catalana havia de créixer un gran poble.» «Jo treballa per Catalunya»

«Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans. – Francesc Pujols.»

«Gaudí és un dels catalans de volada més vasta que en la nostra història han existit.

Sobre la seva figura i la seva obra s'està acumulant, provinent de tot el món, un tal interès, una tal curiositat, una massa tan enorme de bibliografia, que en el seu cas tendeix a ser una repetició de Ramon Llull.

Ara bé: com més s'eixampla la dimensió universal de Gaudí, amb més claredat va apareixent la seva arrel terrestre catalana, més explícitament es manifesta l'home d'aquest país.»

**Josep Pla
(Obres Completes)**

Alfons XIII, els anarquistes i Gaudí

Arran d'un article meu publicat a diversos diaris, i molt difós a l'Escola d'Arquitectura de Barcelona, que porta per títol: "L'arquitectura i la confiança en nosaltres mateixos", descobria i divulgava per primera vegada, amb totes les paraules precises, que **Gaudí era un independentista convençut**. La seva molta propagació, m'ha permès recollir la generalitzada estranyesa que produeix saber-ho. Creia que se'n tenia poc esment, però sorprèn que no es conegui gens. El fet ha estat rigorosament amagat. Sembla com si fos un delictes o un pecat imperdonable que tenia el personatge. Com a màxim se'l presenta com a un catalanista enamorat de la cultura del país, però suavitzant la seva radicalitat política.

Fins a la publicació del meu article no hi ha hagut mai ningú que s'atrevisís a parlar elogiosament d'aquest sentiment independentista d'Antoni Gaudí: era com un secret tancat amb pany i clau. **Hem de pensar que forma part d'una àmplia operació per escamotejar-nos els nostres models més brillants, perquè no puguin servir d'exemple**. Les respostes que mostra la gent, són que no ho saben, o que no ho volen escoltar, tot i que mirant la mateixa arquitectura d'Antoni Gaudí no es pot entendre res si prèviament es desconeix l'afany que tenia de **convertir Barcelona en la gran capital d'una Catalunya lliure i poderosa**. Voler retornar el país als angles correctes: aquesta és la missió del gran patriota que es desconeix, tot i que en el seu temps la força que ell impregnava, esporugüia més les actituds revolucionàries de la gent més extremista del moment.

Així, hi ha l'anècdota que Alfons XIII li feia més por anar a Barcelona per Gaudí, que pels anarquistes, i encara no fa gaire temps un diari de Madrid (ABC) la tornava a reproduir, tot recreant-se d'aquesta manera:

"La situación en Cataluña era difícil y un ministro recomendó al rey Don Alfonso XIII que retrasara su visita a la Ciudad Condal: "-Señor, puede sufrir un atentado de los anarquistas.

"-Si ha anunciado que voy a Barcelona –observó el Rey-, voy a Barcelona aunque exista ese riesgo; **además, temo más a Gaudí que a los anarquistas.**"

Quan s'explica la impressió que produïa l'independentisme d'Antoni Gaudí, sobretot als prohoms de l'"imperi", resulta molt pedagògic. Si s'escamoteja, cal pensar que és per ignorància o mala intenció. Més que per ignorància, s'ha de deduir que si sobre un personatge tan universal, entorn del qual s'han escrit tants llibres i biografies, i al mateix temps amb tanta difusió, se'n desconeix el fet que els comenten, hem de creure que ens volen silenciar aspectes de la nostra Història. I, allò, que caldria posar-ho en relleu i que hauria de ser motiu de satisfacció, per al català acomplexat resulta incòmode.

Del geni de Gaudí han quedat les seves obres; per poc que un es fixi en elles, veurà que hi va posar una dosi tan gran de catalanitat, que es fa evident en cada detall, sempre que no t'hagin tergiversat de manera prèvia part de les idees del seu creador.

D'aquí que m'he proposat, amb l'ineestimable i decisiu ajut del gran patriota professor Carles M. Espinalt, fer un estudi molt més profund i precís, d'aquest aspecte de la vida d'Antoni Gaudí, que resulta tan desconegut, fins i tot en el món de l'arquitectura, on jo em moc, i que amb incrementada sorpresa he anat descobrint a mesura que s'ha anat divulgant el meu article entorn de l'independentisme d'Antoni Gaudí.

Encara que no ho sembli, paguem car el desconeixement de com realment pensaven els nostres homes més singulars, perquè quan quedem orfes de tot el significat, de totes les idees dels grans homes, comencem a anar cecs per la Història i ens entrebanquem a cada pas. Recuperar tota la vista, en aquest sentit, és un dels motius o cavall de batalla del que Carles M. Espinalt, ens ensenyà a lluitar: **El front contra la tergiversació de la Història.**

L'arquitectura i la confiança en nosaltres mateixos

Sembla que a molts catalans ben situats se'ls capgira el seny o se'ls desvetlla el complex E.E. (Estat Espanyol), quan s'afirma i es divulga que Antoni Gaudí era un convençut independentista. Per què ho volen amagar, si en queden proves tan clares? Al marge del seu profund esperit religiós, no és possible comprendre Gaudí –no parem de repetir-ho- sense entendre el seu afany de convertir Barcelona en una capitalitat monumental i esplendorosa de la Catalunya lliure que ell somiava. Per això, tota la seva arquitectura és pròpia d'un home que té confiança en nosaltres mateixos. Del fet en tenim testimonis incontrovertibles.

Era el febrer del 1924 quan Joaquim Casas-Carbó, amb l'afany de llegir-li fragments d'un assaig que estava escrivint, intítulat El problema peninsular, va visitar Gaudí. L'assaig pretenia trobar solucions federalistes per a la convivència de les nacions ibèriques. A mitja lectura, Gaudí ja no va voler escoltar ni una ratlla més, i de forma rotunda li engaltà a l'autor: "Això és una tonteria". Seguidament, segons escriu el mateix Casas-Carbó en l'edició definitiva del seu llibre El problema peninsular, declarà que l'arquitecte no volia saber res de la plana alta central –la meseta castellana-. És més, Casas-Carbó recalca: "m'anava donant detalls i detalls per convèncer-me de la **incompatibilitat entre catalans i castellans**".

Íntimament, **Gaudí vivia tan separat d'Espanya que actuava com si no sabés ni volgués parlar castellà**. Així ho recorda Cèsar Martinell. Quan Unamuno va visitar les obres de la Sagrada Família, **Joan Maragall va haver de fer de traductor** entre el genial arquitecte i el renombrat filòsof. Després, Unamuno, ressentit pel fet, qualificà la Sagrada Família d'"arte borracho".

Fidel a la seva actitud, que tenia pensada i repensada, l'onze de setembre del 1924 la policia espanyola va detenir-lo i el van tancar al calabós per haver-se negat a parlar-los en castellà –Gaudí tenia ja 72 anys-. La situació era dramàtica; els amics íntims de l'arquitecte hagueren de pagar una multa per treure'l d'aquella masmorra.

La catalanitat d'Antoni Gaudí era tan palpable i fecunda, encara que no la veiessin certs intel·lectuals provincians, que mentre criticaven el nostre més universal arquitecte, Francesc Pujols ja els contestava tot afirmant:

"Per damunt de qualsevol altra cosa, Gaudí és un gegant del geni català que, sortint com surt, demostra el que som i el que podem ser els catalans."

Estava tan segur Francesc Pujols del valor de l'obra d'Antoni Gaudí, que parlant de la Sagrada Família diu:

“L’empenta i la injecció de vida que en Gaudí hi va donar, arrossegaria en molts anys la concepció arquitectònica del que vingués a continuar-la dotant-lo d’un pensament de foc, encara que fos un cervell com el gel.”

No hi ha pas dubte que **l’obra d’Antoni Gaudí té el mèrit d’infondre-li, al català, una convicció segura de si mateix, i un entusiasme en les seves coses, que són ben pocs els qui han sabut imprimir-la a la nostra gent.** Fet que contrasta amb altres visions arquitectòniques esllanguides i pusil·lànimes, que han convertit sectors de Barcelona en suburbis perduts de qualsevol ciutat provinciana. Pròpies d’arquitectes que no tenen altra dèria que construir edificis “normals”, amb la simplicitat que sol donar-se a la caseta per al gos.

No oblidem que, a Barcelona, l’arquitectura des de 1714 s’ha mantingut estretament relacionada amb l’opressió que s’exercia sobre la capital per part de les forces colonitzadores.

Pensem que les cases de Barcelona havien de tenir menys alçada que les torres de la oprobiosa Ciutadella, que manà construir Felip V, tot destruint un barri. Així es facilitava que des de la fortalesa poguessin bombardejar la ciutat quan els donés la gana. **Si es pensa en els deliris obsessius dels qui voldrien minimitzar la imatge de Barcelona, el titànic esforç arquitectònic d’Antoni Gaudí es converteix en una de les victòries més espectaculars de la catalanitat.**

L'assenyada rauxa d'Antoni Gaudí

S'ha dit que la rauxa és la contrapartida del seny català; la cara lletja del nostre bon obrar. Però quan s'han de posar exemples de la rauxa catalana ningú no en troba cap per enlloc, com si les nostres exaltacions no deixessin proves palpables. Llavors, com a últim recurs per no saber a qui citar, com a evidència de les nostres exaltacions, s'agafa l'arquitectura de Gaudí.

Fins i tot en publicacions que es vanaglorien d'estar ben informades de tot el que passa al món, com el *Paris Match* (23-7-1992), quan volen demostrar que els catalans som gent que anem del seny a la rauxa, esmenten el cas de les construccions d'Antoni Gaudí: La Pedrera, la Sagrada Família, el Parc Güell, etc. Si aquestes obres fossin la rauxa, el seny què seria? La manca de creativitat? La pura rutina? El fer veure que no hi som? Cal tenir un pobre sentit d'allò que el seny representa quan s'exposen les obres de Gaudí com a prova de la rauxa. És una coartada per amagar els propis complexos?

«El català –tal i com ha dit Carles M. Espinalt- per assegurar que no serà destruït sovint ha volgut passar com desapercebut, talment com si tingués por de deixar rastre.»

Les reaccions de Gaudí eren tot el contrari d'aquesta manera de comportar-se. Volia fer visible l'autèntic esperit català i afirmar-lo de forma manifesta i potent. Si no confonem el seny amb el servilisme o amb l'anul·lació d'un mateix, haurem de convenir que pocs catalans hi ha hagut més assenyats i equilibrats que Gaudí.

«Entre la gent que jo he conegut –em deia fa poc Carles M. Espinalt-, amb més sentit d'observació i originalitat en la manera d'expressar-ho, hi havia el dibuixant Ricard Opisso, que un dia, de l'any 1947, tot mirant que no hi hagués escoltant-lo cap persona desconeguda amb posat de confident de la policia, a l'estudi del pintor Rovira on ens havíem reunit, va contar-nos a l'escriptor Lluís Elies i a mi, el següent fet:

“Antoni Gaudí es rebel·lava sempre contra l'esperit servil de certs catalans. Quan jo tenia setze anys ja treballava de dibuixant auxiliar a les obres de la Sagrada Família. En certa ocasió un alt governant de Madrid va venir a visitar el temple; naturalment l'acompanyaven una colla de prohoms de Barcelona, i en el seguici no vàrem tenir més remei que posar-nos-hi en Gaudí i jo, que sempre li feia d'aprenent. Tot just baixàrem tres o quatre graons de l'escala que porta a la cripta del temple, el barret del personatge madrileny, que era fort i rodó, d'aquells que en deien de 'mitja bola', va caure-li de la mà i anà rodolant escales avall.

Amb bona fe jo vaig fer un gest per veure si el podia atrapar, però Antoni Gaudí, discretament, va agafar-me per l'esquena i va impedir que jo pogués moure'm. El barret va anar baixant més depressa que ningú i acabada l'escala va parar-se, i l'autoritat madrilenya va haver de recollir-se'l ell mateix.

Quan els visitants ja van ser fora, Antoni Gaudí amb el to de renyar-me, m'alliçona: **'Què feies de voler recollir-li el barret?, ens roben tant com poden i encara els vols fer de criat'»**

Gaudí i la Mentalitat Catalana

No hi ha dubte que Antoni Gaudí tenia el ple convenciment que la situació geogràfica de Catalunya determinava la seva manera de ser. La veia com la superfície de la terra condicionada de forma especial per l'aire que hi escampa el Mediterrani.

No en tenia cap dubte, per estranya que pugui semblar la seva teoria. Considerava que cada territori té prou poder per centrar la mentalitat del poble que hi habita. Així, tal com remarquen J.F. Ràfols i altres autors, establia les següents diferències:

«Els catalans tenen el sentit de la plasticitat, que es el que dóna idea del conjunt dels objectes i de llur relatiu emplaçament. La mar i la llum mediterrànies donen aquesta qualitat tan admirable; i és per aquesta causa que les coses reals no els enganyen sinó que els instrueixen. Els castellans, en canvi, no tenen aquesta equilibrada percepció. Ells són, respecte als catalans, el que els cíclops eren respecte els grecs. Els cíclops no tenien més que un ull. Així, els castellans es fan càrrec de l'existència de les coses, però no n'endevinen la justa situació. No veuen la clara imatge, sinó un fantasma de la imatge.»

Estava tan persuadit que el Mediterrani dóna a l'home el més exacte equilibri que no s'estava de dir:

«Observeu que D. Quixot no recobra el seny fins que és a la platja del Mediterrani, i observeu també, que tot seguit de tenir seny, es mor; el seny no el deixa viure.»

I remarcava aquesta frase: *El seny no el deixa viure*, com insinuant que hi ha homes que si deixen d'estar bojós es moren de seguida.

Tanmateix també considerava que l'aire del Mediterrani ens fomenta el nostre principal defecte i de forma categòrica no tenia inconvenient d'admetre:

«Reconec la manca de sentit polític del poble català i la seva falla principal: Catalunya té l'escardot de l'enveja. Això no la deixa surar, com passa amb alguns pobles mediterranis, que són manats per d'altres menys dotats, però més units».

Antoni Bergós, en les seves *Memòries*, declara:

«De Gaudí, a Catalunya, no se n'han dit gaires coses, i encara moltes d'elles han estat manifestades de d'un pla molt subjectiu, i les més de les vegades, amb l'intent de presentar-lo en la forma que els hauria abellit als seus adolorats, tot i tenint cura de difuminar-ne els seus trets essencials. Realitat, aquesta, que em recorda un pensament que el mestre no desaprovà l'ocasió per exposar, i que portava una càrrega dramàtica esborronadora: "Al Mediterrani hi creix l'enveja, i possiblement on ho fa amb major ufanor és a Catalunya, motiu pel qual ens costarà molt, moltíssim, tirar endavant."»

Què no hauria donat Antoni Gaudí per fer desaparèixer de la nostra mentalitat aquesta paradoxa esterilitzadora? Ell creia que érem el poble més ben dotat per a la vida i la creació artística, però també la pàtria de la rebentada, on per enveja ningú no valora ningú.

Possiblement Catalunya no sigui un poble tan envejós com el retratava Antoni Gaudí, però cal reconèixer que ell, en el seu temps, va patir com ningú a casa nostra l'enveja concentrada dels mediocres que no podien tolerar la singularitat i magnificència de l'obra Gaudiniana.

El Poder Tel·lúric de la Terra Catalana

Un altre convenciment que configurava la mentalitat patriòtica d'Antoni Gaudí era el següent: qui deixa de viure a Catalunya durant llarg temps, o qui hi resideix anys i anys de forma continuada, perd o guanya la mena de força tel·lúrica que aquí la terra desprèn.

Com si se li esfumés o adquirís la més preuada substància. Resultava tan axiomàtic per a ell aquest principi, que mirava d'aplicar-lo a la pràctica i fer-lo aplicar als altres, per poc que pogués influir-los.

No és pas una mania passatgera el fet que Antoni Bergós relata també a les seves *Memòries*:

«Essent ministre del govern central don Francesc Cambó, un dia acompanyava don Antoni per un dels carrerons al voltant del mercat de Santa Caterina, i en sentit contrari veiérem que avançava el diputat per la Lliga, en Pere Rahola. Abans de creuar-nos en Rahola es descofà i saludà en Gaudí, qui, amb la mà li feu senyes d'apropar-se, cosa que acomplí en Rahola “Moltes mercès, senyor Rahola –li digué el mestre-. Voldria demanar-vos un favor. Que veureu el senyor Cambó?”

La resposta fou afirmativa, car com digué en Rahola, l'endemà justament havia d'anar a Madrid i veuria en Francesc. “Digueu-li, doncs –li suplicà n'Antoni-, que pensi que això va ofegar el gran polític l'Antoni Maura i Muntaner, cridat a fer el canvi del país, no assolit.”»

Tenia l'opinió que calia ser un home d'una personalitat gairebé de pedra picada per no quedar dominat per la terra on es viu; tanmateix, les excepcions es contenen amb els dits de la mà. Són molts pocs els homes que no quedin guanyats per l'ambient que els envolta. Quan la llista, només trobava un cas que desmentís la regla que ell sostenia; llavors deia:

«El bisbe Grau, malgrat haver viscut llarg temps en terres castellanès, no va desfigurar mai el seu caràcter; no feia com altres catalans, com En Pi i Margall i En Maura, els quals, en integrar-se a la vida de Castella, han sacrificat les gràcies de llur propi esperit, i escatimen serveis i glòria a la terra on nasqueren.»

Aquest convenciment tan arrelat d'Antoni Gaudí era la causa que, malgrat veure amb simpatia els partits catalanistes de la seva època, mai no va poder militar en cap d'ells perquè els trobava poc radicals en relació amb l'esperit independentista. Temia que per poc rotunds no assolissin resultats.

La fe d'Antoni Gaudí en Catalunya era en el seu temps molt més gran que la que poguessin tenir els homes que en aquell moment la defensaven. Com un il·luminat, estava convençut que sobre la terra catalana havia de créixer un gran poble. Fins i tot,

quan algú dubtava davant d'ell de la importància del nostre passat, li contestava de la forma que, el mateix Antoni Gaudí, amb fets concrets explicava:

«Recordo que una vegada un em digué que Catalunya històricament no havia estat mai res, i jo li vaig respondre que, si això fos cert, seria un motiu per a creure que encara havia d'ésser quelcom i que per això havíem de treballar.»

Mai no afluixà la corda

No vivia a la seva terra? Així, doncs, creia Antoni Gaudí que **en ella no havia de parlar altre idioma que no fos el català. En feia una qüestió de principis.** No afluixava mai la corda; per ell era l'exponent de la seva tenacitat patriòtica, un vertader apostolat per veure **si amb l'exemple enfortia el caràcter d'aquells catalans que claudicaven de forma servil** fins i tot quan no calia que fessin concessions de cap mena.

La seva actitud li va portar problemes; no solament polítics, sinó també professionals. Així, quan Antoni Gaudí va començar a construir la casa Batlló, del molt barceloní Passeig de Gràcia, tenia tota la simpatia i confiança del seu propietari, que era un entusiasta de l'arquitectura Gaudiniana. Estaven d'acord a fer un edifici ple d'originalitats; semblava que entre els dos personatges no hi havia cap problema. Gaudí tenia carta blanca i eren, entre si, carn i unglà. Tanmateix, es donava la circumstància que la muller del senyor Batlló no tan sols no era catalana, sinó que donava la impressió que li feria l'oïda de sentir parlar el nostre idioma; davant d'ella només podia parlar-se en l'idioma castellà, i no cal dir que els Batlló, a casa, no en gastaven d'altre.

Per qüestions de projectes i plànols de l'avui mundialment famós edifici, calia que Antoni Gaudí anés a veure els Batlló una i altra vegada. I quan s'adreçava a la senyora, com era en ell proverbial, ho feia en català. Ella s'irritava, però havia de callar ja que l'entusiasme del marit per les idees Gaudinianes no permetien contradir el fer de l'arquitecte. Amb tot, va anar sorgint una guerra sorda entre aquella dona que no volia sentir a parlar en català i aquell home que **no que no deia altre mot, estant a Catalunya, que no fos en la seva llengua.**

La senyora Batlló va anar agafant-li una profunda antipatia; en privat deia que no li agradava res del que feia Antoni Gaudí. Avorria tant la seva arquitectura que més d'un moment la posava histèrica i li feia maquinari intrigues.

També aquella, com totes les construccions de Gaudí, era molt discutida. S'hi feien brometes; alguns en deien «la casa dels ossos», per la forma que tenen les pedres dels seus balcons. Aquest nom sarcàstic, les males llengües afirmaven que procedia de la senyora Batlló, encara que, potser, estava en la intenció del mateix arquitecte que les seves pedres, en aquest cas, tinguessin aquell simbolisme. Però ella, la dona del propietari, a tall de confiança, sostenia que la casa no era ni de bon tros el que hauria desitjat. Les males llengües abans referides deien que la sentenciava d'aquesta manera: «Sus ornamentos tienen la forma de huesos, todo muy feo, aunque tratándose de huesos puede que sea del gusto de los perros catalanes».

Fins i tot en la configuració d'una de les seves façanes, Antoni Gaudí provocava la irritabilitat i el menyspreu de certs forasters, que per molt que visquin entre nosaltres, no volen comprendre mai el geni creatiu del nostre poble i les seves peculiars manifestacions. No s'hi volen integrar i, com a ostentació del seu espanyolisme, se'n declaren al·lèrgics.

Un Independentisme ben madurat

No és fàcil orientar-se políticament en un país on, **mitjançant la mentida sistematitzada, es vol amagar la nostra situació de simple colònia**. L'entitat nacional de Catalunya hem de pensar que Antoni Gaudí no va pas descobrir-la tan bon punt li van treure els bolquers, en una escola on la propaganda espanyolista substituïa la vertadera educació. Qui podrà pensar-se que era un oprimit? És en el transcurs de la seva vida que, Antoni Gaudí, va afiançar les seves conviccions independentistes.

No pot admetre's la molta ignorància o la poca honestat de Josep Maria Carandell qui, en un article publicat al Diari de Barcelona (12-12-92), tenia la barra de titllar d'espanyolista Antoni Gaudí, i amb un impudor propi del degradat, tergiversa els fets, en parlar de Gaudí de la següent manera:

«Com que se'n parla poc, de les seves idees polítiques, val la pena recordar una declaració del mateix Gaudí: “Jo m'assemblo al meu pare (...). Blasmava el separatisme; era un entusiasta defensor dels ideals regionalistes i de l'Espanya gran, concebuda per Cambó; per aquesta raó se sentia molt a prop de la Lliga Regionalista, de la qual, però, com de cap altre partit polític, no era militant”. Tampoc el fill, Antoni, exercia en política, i era també espanyolista.»

Qui s'atreveria a afirmar que Antoni Gaudí va ser anticatòlic tota la vida perquè just acabada la carrera d'arquitecte va passar una època que el crític Joan Sacs descrivia d'aquesta manera:

«En Gaudí aleshores era debutant en arquitectura, però ja era ple de talent i de bones iniciatives: col·laborava en la construcció del Parc de la Ciutadella, havia projectat els bells fanals de la plaça Reial, etc. Era tan apassionadament anticatòlic que no vacil·lava gens davant de les més baladreres manifestacions d'anticlericalisme. S'aturava, per exemple, a les portes de les esglésies per esbronar els fidels al crit aleshores molt eloqüent de “llanuts”»

Si en un moment determinat de la seva vida va actuar d'aquesta manera, se sigui o no creient, hom haurà de convenir, només veient la Sagrada Família, que Antoni Gaudí, com Sant Pau, també va tenir el seu camí de “Damasc”. I no és això el que defineix i concreta per sempre la personalitat i el criteri d'un Sant Pau?

Quan es parla d'Antoni Gaudí, igualment es pot afirmar del seu independentisme. Com tants catalans, potser algun moment va creure de bona fe que hi podien haver solucions federalistes o un Cambó amb plenes facultats va mig suggestionar-lo fent-li empassar que es podia ser el Bolívar de Catalunya i a la vegada el Bismark d'Espanya; però, l'evidència dels fets, varen portar-lo molt aviat a **la conclusió ferma i madura que, sense la independència, no hi havia possibilitats de crear a Catalunya una política justa, honesta i regenerada**.

Per això quan Antoni Gaudí parlava de les relacions entre Catalunya i Espanya, argumentava amb contundència:

«**No ens podem soldar mai.** Els puntals del poble són el govern, el comerç, l'art; tot, coses sintètiques. La gent del centre són abstractes, i l'abstracció porta sempre als extrems (que són la màxima abstracció) i, així, veiem que el govern central va de la violència (quan actua col·lectivament) a la concupiscència dels cigrons (quan l'assumeix un individu).

Els catalans som del mig, som la gent d'equilibri. (...) De manera que, les nostres qualitats, els del centre no les tenen, ni tampoc els nostres defectes; **no hi ha soldadura»**

L'art de descobrir un Geni

Es veu que no és gens fàcil reconèixer les característiques d'un geni. Amb quin sistema de mesures es valora? Podem concebre que pugui sorgir un geni entre nosaltres? Tenen els intel·lectuals mètodes i judici suficient per a adonar-se'n?

A la Catalunya del temps d'Antoni Gaudí està vist que no anaven pas gaire afinats ni rics de recursos per a poder detectar la presència d'un geni. Va costar anys i anys que se'n reconegués la seva importància, ja que com descriu Josep Pla, la forma com el contemplaven era aquesta:

«Només recordaré que l'únic intel·lectual totalment marginal a la societat catòlica i perfectament lliure que defensà Gaudí fou Francesc Pujols. El defensà amb la ploma i amb la paraula en un ambient de gran densitat hostil. Aquesta posició de Pujols davant del gran arquitecte és una de les claus de la generació post-noucentista que Pujols contribuí a formular i a mantenir, a pesar del seu entrentant taujà i ben poc propici a la formació d'una jerarquia sense la qual els intel·lectuals no poden viure.»

Un acudit de Francesc Pujols –va explicar-me Carles M. Espinalt- configura millor la extraordinària personalitat de Gaudí que una llarga i analítica biografia.

«Es recorda que davant d'uns que, sorpresos, comentaven: “És molt i molt estrany que en Gaudí no s'hagi casat mai”. Respongué Francesc Pujols: “Ep! Ep! Parlem-ne; Gaudí està casat amb Catalunya encara que mentre no acabi el seu temple no pot fer-ho per l'església, ja que considera que totes les catedrals i monestirs que fins ara s'han construït són poca cosa per la molta importància que té la seva núvia.”»

No obstant, l'arrogància interior d'Antoni Gaudí no presentava signes externs. És difícil descobrir un geni amb l'aspecte que tenia un home que els darrers anys de la seva vida, amb l'afany de tenir més diners per invertir-los en el seu temple, anava fet un captaire. L'orgull i la senzillesa d'Antoni Gaudí, no tothom sap entendre'ls.

En ell, tenien una marcada coherència: senzillesa i orgull, encara que molts dels seus biògrafs, amb superficialitat, poden confondre'ls amb procedir d'un llunàtic. La mateixa persona a qui res no li semblava poc per a Catalunya, en el *Diari* de Joaquim Renart és descrita d'aquesta manera:

«8 de juny de 1926... Pobre Gaudí! (És que a tothom no se li guarden les atencions degudes, a tot infeliç atropellat, sigui qui sigui i vingui d'on vingui?) És clar, anava sempre tan humilment vestit, que ningú ho podia sospitar que aquell “pobre” fos l'eminent arquitecte. Més d'un cop, al vespre, esperant don Antoni el tramvia a la cantonada del carrer de Ronda i Passeig de Gràcia, on es posava *arrimat* als aparadors de can Comas, algun transeünt equivocat havia fet el gest de fer-li caritat. –Moltes gràcies, espero el tramvia.»

Com voleu que no sigui difícil de descobrir un geni? Si pot materialitzar-se en el mateix home a qui, en oferir-li caritat diu planerament: «No gràcies, jo espero el tramvia». I ensems, és el que es desviu capficat, vehement i segur, per fer el temple més singular del món.

La detenció d'Antoni Gaudí

Sense vanagloriar-se'n, i com qui compleix amb un deure sagrat, Antoni Gaudí actuava d'una manera que, a la pràctica, donava els següents resultats: a major repressió contra Catalunya, més rotunditat posava en la seva fe patriòtica. **Ni davant de la força de les armes claudicava.** Així, tenim un diàleg que mereix conceptuar-se d'antològic en els annals del nostre nacionalisme. És la polèmica que **va sostenir Antoni Gaudí amb uns policies espanyols** el dia 11 de setembre del 1924, en plena dictadura de Primo de Rivera, quan ben pocs gosaven obrir la boca. Enmig d'aquella discussió arribà el "jefe" dels guàrdies que l'increpaven. Fatxendòs i fora de si preguntà, en veure un home vell que contradeia en català les ordres que li donaven les "autoridades competentes":

-¿Qué pasa? ¿No sabe hablar español?

- És clar que en sé! –puntualitzà Gaudí- no em dóna la gana parlar-hi.
- Vaya usted a la mierda.
- Seria una covardia abandonar la meva llengua en un moment de persecució.
- Vaya usted a la mierda- repetí el "jefe" amb l'estil propi d'aquell que no té arguments per a rebatre una opinió de manera raonada, però que insulta per sortir del pas i es fa l'enutjat a còpia d'improperis de mal gust. Després el va fer agafar pels guàrdies que comandava. Amb rapidesa, com si es tractés d'enxampar un criminal molt perillós van subjectar-lo violentament, mentre el "jefe" sentenciava:
- Queda detenido!

Més tard, ja en la comissaria de policia, tal com ha investigat minuciosament Joan Creixell i publicat a la revista Serra d'Or de setembre de 1987, varen interrogar l'arquitecte Antoni Gaudí d'aquesta manera:

- ¿Cómo se llama usted?
- Antoni Gaudí.
- ¿Qué edad tiene usted?
- 72 anys.
- ¿Qué profesión?
- Arquitecte.
- Pues su profesión le obliga a usted a hablar castellano.
- La professió d'arquitecte m'obliga a pagar contribució i ja la pago, però no a deixar de parlar la meva llengua.
- ¿Como se llamava su padre?
- Francesc Gaudí.
- ¿Qué es eso de Francesc?
- Un dels quatre policies que ajudaven el que preguntava va dir, dirigint-se al senyor Gaudí:
- ¡Si usted no fuese viejo le rompería la cara; sinvergüenza cochino!

- Jo a vostè no li insulto i vostè a mi sí.
- Jo parlo la meua llengua...
- El senyor Valls (detingut conjuntament amb Antoni Gaudí) diu en castellà:
- El señor Gaudí està en su perfecto derecho hablando en catalan.
- El “jefe” de policia:
- Ve usted, señor Gaudí, como su compañero habla el castellano.
- El senyor Gaudí:
- Sí, ja ho veig; però jo en tinc prou amb la meua llengua.

Ni sabien la importància que tenia l'home que havien detingut, ni volien assabentar-se'n.

Era hora de reprimir amb mà dura i no es tenien miraments de cap mena. L'opressió contra el nostre país intensificava les vexacions amb propòsits ben concrets: portaven com a objectiu anul·lar-nos la personalitat per sempre més. Podrien? Era una nova dictadura borbònica que tornava a calcar amb rigor els procediments de Felip V. Segur que Antoni Gaudí pensava que tampoc llavors aconseguirien ofegar-nos, però sí que una coacció molt severa portaria a greus violències i revoltaria el poble a no tardar.

Va morir Antoni Gaudí abans de poder-ho veure. Tanmateix, per escrit ens ha deixat el seu clar diagnòstic:

“Un poble no es pot matar; es poden ofegar veus, tancar vàlvules, però llavors la pressió augmenta i creix el perill d'explosió. I si tantes vàlvules es tanquen, l'explosió és inevitable”

Una simbologia patriòtica

No per sentir-se més compenetrat que ningú amb la mentalitat catalana, es creia Antoni Gaudí l'home que havia de governar-la. Tenia ben viu l'instint de no equivocar-se de lloc. Això sí, malgrat no ambicionar la força del poder que dona tenir alts càrrecs polítics, era molt més lúcid, quan parlava de com dirigir un poble, que la corrua de governants que volien o ja portaven la batuta del país.

On seria ara Catalunya si els dubitatius polítics que s'esforcen per governar-la (quan l'amo els deixa) haguessin subscrit i incorporat en els seus programes un sol concepte dels qui dictava el seny de Gaudí?

Aquest, per exemple:

«A les unitats polítiques (més ben dit, dinàstiques) sembla que els ha arribat l'hora de desaparèixer en mancar autoritat efectiva a les dites dinasties; estem de retorn a les veritables unitats, que són les nacionalistes, les fetes no solament per gent d'una mateixa raça sinó d'interessos i necessitats comunes.»

No sabien o no volien entendre'l? Si allò que deia era ben diàfan, rotund i gràfic. És més, per poc que podia expressava les seves teories polítiques mitjançant metàfores relacionades amb figures i usos arquitectònics. Valent-se d'aquest estil, determina:

«Una dictadura és un pont entre dues solucions i la gent en els ponts no hi viu: hi passa, només.»

Tot ho veia a través de l'arquitectura. Segur que la pregonera vocació que sentia per ella, li hauria impedit de dedicar-se a un altre ofici. Per altra banda, molt rigorós amb sí mateix, creia que no tenia totes les condicions que, segons ell, cal que posseeixi una persona que vol fer de la política una professió. Establia Antoni Gaudí en primer terme les següents diferències:

«El polític ha de tenir unes qualitats essencials: una gran passió per la cosa pública i una gran força de voluntat per a contenir i manar eficaçment aquesta passió; jo tinc sens dubte la primera condició, però em manca per complet la segona. Que cadascú faci servir el do que Déu li ha donat; la realització d'això és la màxima perfecció social. **Jo treballo per Catalunya** dintre el meu camp apropiat, alçant el Temple, ja que el temple és el més digne de representar un poble.»

És ben visible, a la seva obra hi ha la materialització en ferro i pedra, allò que per Antoni Gaudí havia de ser el programa de Catalunya; però no el programa propi de qui es limita a veure amb porró i enyora no portar barretina, sinó una concepció esplendorosa., monumental i ambiciosa de la nostra terra.

Que en res ni per res coincidia amb la poruga i monòtona mediocritat. En aquest sentit, trencava Antoni Gaudí totes les normes aconsellades pels esporuguits que volen fer la viu-viu sense moure soroll mentre rosega l'enveja.

Ell que havia patit tant l'enveja dels seus conciutadans, bé prou devia saber que si a la nostra gent no se'ls tornava els propis senyals d'identitat de forma abrindada i consistent, mai no tindrien prou satisfacció d'esperit per a poder superar l'enveja que els mig paralitzava.

M'aconsellà Carles M. Espinalt:

«Si voleu que es conegui en la seva exacta dimensió l'amplitud, els mèrits i l'audàcia d'Antoni Gaudí, no oblideu de citar aquest comentari que, entre envejós, irònic i admiratiu li féu Eugeni d'Ors, quan ja s'havia convertit en Don Eugenio:

«Mientras otros cofrades, contemporáneos suyos, andaban remilgando menudamente en la arqueología si tal moldureja tenía el aire '*bien catalán*' o si le daba o no '*sabor de pagesia*' a una ventana el flanquearse con unos *festejadors*, él, Gaudí, lucubraba novedades que dejarán al Partenón como una tentativa frustrada y a las catedrales góticas como un balbuceo'»

No anava pas curt d'empenta, Antoni Gaudí; i amb el mateix grau tenia l'impuls independentista. Fins i tot, una breu visió panoràmica d'alguns dels seus símbols patriòtics demostra de forma rotunda el seu insubornable independentisme. Necessitem divulgar-ho intensament perquè aquells qui no voldrien que, pels segles dels segles, hi figurés en la seva biografia, no ens el tornin a escamotejar.

Es dona la paradoxa que a Antoni Gaudí se li ha volgut posar totes les etiquetes polítiques i psíquiques hagudes i per haver. Àdhuc Josep Mª de Segarra, a les seves *Memòries*, parla de «l'anarco-franciscanisme intransigent de don Antoni Gaudí». Per on s'han embrancat? Tant costa reconèixer la seva vertadera identificació? Tanta por ha fet dir clar i català que Gaudí era independentista? Sort que ho manifesta en cada detall de la seva obra.

Valoració de signes

Picador de Porta

Castells Humans

Peixos amb les Quatre Barres

L'Escut de Catalunya al Palau Güell

Grups de Quatre Torres de la Sagrada Família

Fanals no Realitzats

Picador de Porta

Uns espectaculars picadors de porta a la casa Calvet (on també vestíbuls i escala són plens de pintures nacionalistes), dissenyats i realitzats per Antoni Gaudí: representen **una xinxa** o qualsevol mena de paràsit, sobre un camp llaurat, **que xucla la sang de Catalunya**, simbolitzada per quatre cavallons formant **les quatre barres**.

El forçut picador, abrindat de fe, **aplata la xinxa** per recordar i posar en evidència que **hem de saber alliberar-nos d'aquells que ens espolien**.

Castells Humans

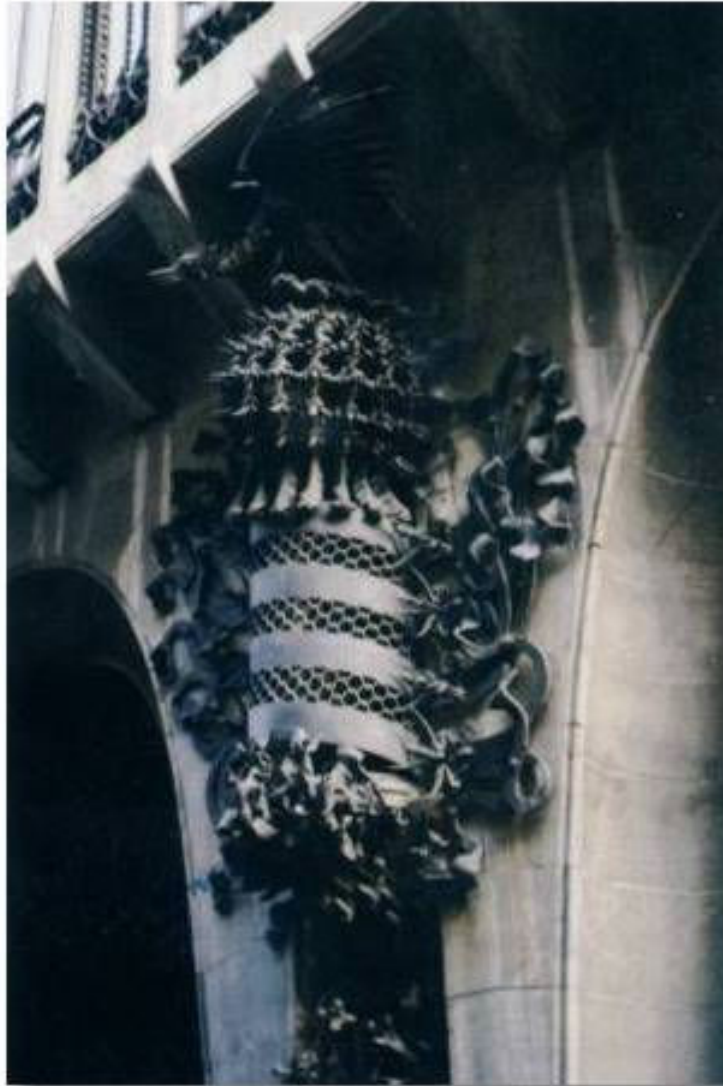
La seva font inspiradora eren les manifestacions d'audàcia que té l'home català. Així, Cèsar Martinell, Joan Alavedra i altres autors, confirmen que en les proeses atlètiques dels Xiquets de Valls, és on Gaudí trobà, principalment en els castells humans de sis pisos, les lleis de l'equilibri i les formes de la seva catedral.

Peixos amb les Quatre Barres

En record de les Glòries Catalanes, les quals, amb eufòria, arribaren a fer pensar que cap peix del Mediterrani no podria moure's si no portava marcades les quatre barres, Antoni Gaudí materialitzà la idea, i la va transformar en un dels seus símbols decoratius a la façana principal, que dóna al jardí, a Bell-Esguard. No tenint-ne prou, i per intensificar la sensació triomfal, va acompanyar cada peix amb una corona per fer més platònica la sensació de domini i sobirania.

L'Escut de Catalunya al Palau Güell

L'atreuít escut de Catalunya del Palau Güell, on les quatre barres, en forma helicoïdal, es veuen reforçades amb tentacles que s'estenen com **arrels poderoses arrapades a la paret, és coronat per un elm de viril força guerrera, damunt del qual hi ha **una àliga que planta cara sense claudicar**.**

Tot plegat és un compendi, no gens difícil de llegir, del criteri polític que va deixar-nos com a herència l'immortal arquitecte de Reus.

Grups de Quatre Torres de la Sagrada Família

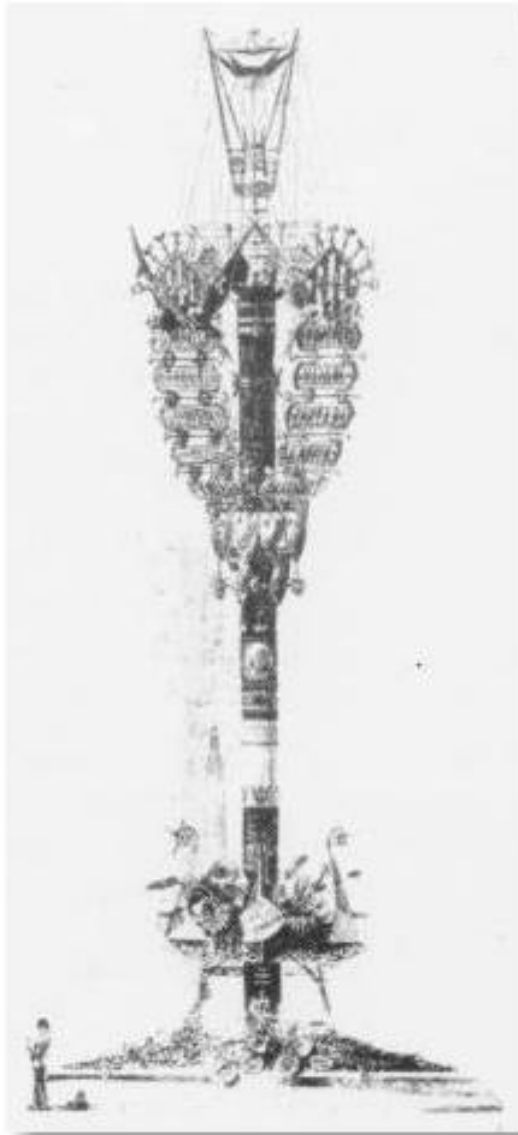

Antoni Gaudí ret homenatge de Catalunya a Déu, tot alçant les quatre barres de la bandera catalana cap al cel.

L'entusiasmava fer conjunts a base de quatre campanars per produir inconscients evocacions de les quatre barres (en totes les orientacions), que interpretades així adquirien una força sumptuosa i glorificadora.

Creia que cal retornar-li, a Catalunya, els seus antics símbols, suplantats des del 1714, i que era necessari fer-ho de forma molt original i espectacular si veritablement es volia que retornés la confiança en nosaltres mateixos.

Fanals no Realitzats

Té molts altres símbols patriòtics, Antoni Gaudí, escampats entre la seva obra ja universalment reconeguda. També hi ha projectes que no va arribar mai a realitzar, i dels quals, per exemple, només en queda la idea coneguda de la intenció de fer una bandera de Catalunya de més de vint metres d'alçada, realitzada en mosaic i sobreposada a una roca de Montserrat, amb una campana monumental feta per subscripció de tota la terra catalana, com ell mateix va dir; o algun disseny com ara, segons Ràfols, dels vuit fanals monumentals (observi's l'alçada d'un home en relació a les seves dimensions) que es volien posar l'any 1880 a un passeig de Barcelona a prop del mar. Havia de ser un permanent i solemne homenatge als grans almiralls de la marina catalana i als prohoms de la nostra nació que varen legislar, tal com el mateix Gaudí escrivia l'any 1878: «lleis que encara avui es consideren com a veritables models a les nacions més avançades i que guarden, com un tresor, les cartes de navegació dels mars catalans». Calen més proves?

Antoni Gaudí, Independentista.
Copyright 1993-2007 (©) Catalan National Council, 1993-2007
A. Giménez-Camins / Carles Camins / CNC
www.cnc.cat
Sempre fidels a Catalunya

S'autoritza la seva total o parcial reproducció, publicació i distribució en qualsevol medi.
Prohibida la venda específica del contingut d'aquest llibre amb fins lucratiu. (Per distribucions o divulgacions poseu-vos en contacte amb www.cnc.cat)

El Consell Nacional Català facilita i realitza la seva distribució de forma totalment gratuïta.

El CNC recomana donar tot el suport possible a les següents campanyes:

www.sossagradafamilia.org

The Spanish government will build a tunnel for a high speed train only 1,4 m under the basement of **GAUDI'S** masterpiece the **SAGRADA FAMILIA...** unless we stop them! **SIGN-ON!**

El CNC recomana veure el següent molt important vídeo i difondre el seu missatge:

<http://www.catalunyaaccio.org/documentacio/comunicats/CM20070223SagradaFamilia.aspx>

Santiago Espot
President Executiu
de Catalunya Acció
23/febrer/2007

[vegeu vídeo del manifest](#)
[vegeu text del manifest \(català\)](#)

www.catalunyaaccio.cat

El CNC recomana també la campanya de www.unitat.org ,
www.freecatalonia.cat, i altres sobre aquest temàtica.

Preguem a totes les organitzacions que defensen aquest tema es posin en contacte amb
el CNC. Gràcies.

www.cnc.cat

The high-speed train that can collapse the Sagrada Familia (and the Milà House)

The Spanish government has approved a project for a high-speed train line linking Madrid and Barcelona to pass underground four metres in front of the basilica's main facade on Mallorca avenue. This puts a serious danger the Expiatori Temple of the Sagrada Familia (and the Milà House), the greatest works of the Catalan architect Antoni Gaudí, in Barcelona (Catalonia, EU).

Divulgueu la campanya

Dear Sir/Madam,

I have heard the news that the government of Spain has approved a project that puts in serious danger the Expiatori Temple of the Sagrada Família (and the Milà House), the greatest work of the Catalan architect Antoni Gaudí, in Barcelona. The project in question is the imminent construction of a tunnel for a high-speed train (TGV) that will pass below the main facade of the building.

My concerns are the following:

1. The vulnerability and the weight of a building as unique as this one.
2. The unstable nature of the foundation of the construction and the underground currents that cross it.
3. The work with the tunnel will put a strain to the Sagrada Família and its surroundings. The work will last 28 months.
4. Bearing in mind that the monument every day every day every day receives an average of 7.000 daily visits.

I would like to stress that any collapse of the building would be a danger for the construction workers and/or visitors - the outcome could be fatal. The building is declared Patrimony of the Humanity by UNESCO.

I ask you, to please fill in the form you'll find in this website:

www.sossagradafamilia.org

Attentively,

“Antoni Gaudí, Independentista. Salvem la Sagrada Família”

L'any 2002 es celebrà el 150è aniversari del naixement d'Antoni Gaudí i fou totalment tergiversat i amagat el seu demostrat independentisme.

Des de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i des de la Càtedra Gaudí de la Universitat Politècnica de Catalunya, entre altres, ens volen seguir amagant el ferm independentisme d'uns dels genis universals de l'arquitectura, Antoni Gaudí i no es fan ressò **dels informes d'alarma de prestigioses i qualificades institucions acadèmiques ded primer nivell internacional com el MIT – Massachusetts Institute of Technology, The University of Sydney, University of Zurich, etc per allunyar el traçat del TGV de la Sagrada Família.**

Des del Consell Nacional Català us facilitem de forma totalment gratuïta el contingut del llibre "Antoni Gaudí, Independentista" que podeu trobar a la nostra web www.cnc.cat o altres webs adherides i informació sobre campanyes per Salvar la Sagrada Família.

Us autoritzem a divulgar-lo íntegrament a tots els mitjans de comunicació, amistats, entitats, etc.

Fem “Antoni Gaudí, Independentista” i no el del Gaudí que ens volen falsejar. Salvem la Sagrada Família.

Carles Camins
President del Consell Nacional Català
Sempre fidels a Catalunya
www.cnc.cat

- No trenqueu la cadena.
- Envieu aquest missatge als vostres coneguts i amistats.
- Feu vostre aquesta campanya.

“Antoni Gaudí, Independentista. Salvem la Sagrada Família”

Us adjuntem el Model de text per enviar al President Generalitat, l'Alcalde de Barcelona, al Rector de la UPC, etc

AL subject hi podeu posar. **“Antoni Gaudí, Independentista. Salvem la Sagrada Família”**

- Així com totes les persones, institucions o entitats relacionades amb Gaudí i creieu adients.

1.=====

Excm. Sr.
Alcalde de Barcelona,

Trobo del tot alarmant i indignant que en tots els actes i publicacions que l'Ajuntament de Barcelona fa sobre Antoni Gaudí, s'amagui totalment l'independentisme convençut d'aquest geni universal de l'arquitectura i que es vulgui posar en perill la Sagrada Família.

Us demano que de forma immediata prengueu totes les mesures per tal que des de l'Ajuntament de Barcelona no es tergiversi més la figura d'Antoni Gaudí tot amagant el seu independentisme i que **es faci ressò dels informes d'alarma de prestigioses i qualificades institucions acadèmiques ded primer nivell internacional com el MIT – Massachusetts Institute of Technology, The University of Sydney, University of Zurich, etc per allunyar el traçat del TGV de la Sagrada Família.**

Agraeixo d'avançada la seva amabilitat.

2.=====

Senyor,
Rector de la Universitat Politècnica de Catalunya,
rector@rektorat.upc.es

Trobo del tot alarmant i indignant que des de la Càtedra Gaudí d'aquesta Universitat, s'estigui amagant l'independentisme convençut d'Antoni Gaudí.

Entenc que amagar aquest important aspecte d'Antoni Gaudí, és una forma de tergiversar-lo, i amb la seva tergiversació, intentar falsejar la nostra Història.

Us demano que de forma immediata prengueu totes les mesures per tal que des de la Universitat Politècnica de Catalunya i la Càtedra Gaudí no es tergiversi més la figura d'Antoni Gaudí tot amagant el seu independentisme i que **es faci ressò dels informes d'alarma de prestigioses i qualificades institucions acadèmiques ded primer nivell internacional com el MIT – Massachusetts Institute of Technology, The University of Sydney, University of Zurich, etc i per allunyar el traçat del TGV de la Sagrada Família.**

Agraeixo d'avançada la seva amabilitat.

3.=====

M. Hble. Sr.,
President de la Generalitat de Catalunya,

Trobo del tot alarmant i indignant que des de la Generalitat de Catalunya, s'amagui totalment l'independentisme convençut d'aquest geni universal de l'arquitectura, Antoni Gaudí.

Entenc que amagar aquest important aspecte d'Antoni Gaudí, és una forma de tergiversar-lo, i amb la seva tergiversació, intentar falsejar la nostra Història.

Us demano que de forma immediata prengueu totes les mesures per tal que des de la Generalitat de Catalunya no es tergiversi més la figura d'Antoni Gaudí tot amagant el seu independentisme i que **es faci ressò dels informes d'alarma de prestigioses i qualificades institucions acadèmiques ded primer nivell internacional com el MIT – Massachusetts Institute of Technology, The University of Sydney, University of Zurich, etc per allunyar el traçat del TGV de la Sagrada Família.**

Agraeixo d'avançada la seva amabilitat.